

Hüzün Kokan Güller

– MEVLÜT KARA · 02 Şubat 2010

Babama...

Bir türküdür çalınır bu hayat durmaksızın
Yıllar birer nakarat olur ardı sıra çalınan
Ve gidişler, gidişin; her türküde yeniden
Bir soğuk yel eser; üşür ölüm, ölüm bile...

Yine kördüğüm vakitleri; dondu sanki bedenim
Bir hasret gelip vurdu dingin şakaklarımdan
Ve kan damlıyor üzerime gözlerimden ansızın
Bir türkü tutturmuşum, bir türkü; sükût içinde
Dua olup vuruyorsun yağmur misali pencereme...

Dinle, bak; toprak vuslata vardı ettiği sabır ile
Yağmur öptü sevgiliyi kelebeksi dokunuşla
Hasret, kavuşmayı harlandırır diyor kitaplar
Ölüyorum, her gün biraz daha ölerек geliyorum...

Sanki her yerde gizli ölüm, her ölümdе sen
Alıp da götürmedi mi seni o beyaz kefen
Nefes olmaktadır içime rüzgarla esen
Sanki bir anım geçse sensiz, beni boğacak evren...

Bu gün aylardan Şubat; Şubat'tan nasipsiz iki
Gidişler, gidişin; sanki sen hiç gitmedin ki
Hala kabrinde can katarsın güllere gülen yüzünle
Gülen yüzünde yağmurdan kalma bir hüzün
Güller; her mevsimi hazana çalan güller
Her mevsimi sen, her mevsim hüzün kokan güller...

Mevlüt KARA

2 Şubat 2010

Nizip